

KESKENY ÚT

A Károlyi Gáspár Teológiai és Missziói Intézet lapja 2000. III. évfolyam, 15. szám

ISTEN KÖZELÉBEN

A gyülekezet négy fontos életpontja

C. H. Spurgeon

„Ti pedig szeretteim, épülvén a ti szentséges hitetekben, imádkozván a Szentlélek által, tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak Irgalmasságát az örök életre.” (Júdás 20-21)

Rembrandt képei a Keskeny Útban

A gyülekezet négy fontos életpontja

A Szentírás ihletettsége

A történelmi kálvinizmus Magyarországon

„Igét kaptam”

A Szentírás alternatívája a nevelésben

Gyönyörködjél az Úrban!

Következő számunkat a Reformációnak dedikáljuk

Júdás apostol az ő levelének 20. és 21-ik versében négy keresztyéni nagy várbástyát említ; azt a négy ormot, amelyet katonasággal ellátni és szorgalmasan szem előtt tartani kell, ha az előrenyomuló ellenséget visszaverni akarjuk. A ti figyelmeteket röviden erre a négy pontra terelem.

Júdás mondja: „Ti pedig szeretteim, épülvén a ti szentséges hitetekben...” A lelkiépülés igen nagy védelem a kételkedők és eretnekek támadásai ellen. Ezek a tudatlanok és állhatatlanok között találják meg zsákmányaikat, azokat pedig, akik az igazságban alaposan meggyökerezettek, nem sikerül nekik elejteni. Nékünk folytonosan épülnünk, az evangélium nagy igazságait mind jobban tanulunk, szeretnünk, és azokban élnünk kell. Arra kell ügyelnünk, hogy az alapzat valódi legyen, mert hasztalan dolog, sőt még rosszabb, a hamis alapelveken való felépülés. Az épületnek a mi szentséges hitünkön kell alapulnia. Mi nekünk a kegyelem tanaiban annyira meg kell szilárdulnunk, hogy azoknak szentségét megismerjük, és életünket a szerint rendezzük be. Csak egy „szentséges hit” hozhat a léleknek biztonságot, és jaj annak az embernek, aki valami egyébvel megelégszik. Lássátok testvéreim, hogy eltávoztassuk ezen utolsó idők gonoszságait, szükséges azon fáradoznunk, hogy az igazságot mi magunk megismerni tanuljuk, és rajta legyünk, hogy testvéreinket oktassuk. Egy személyes és kölcsönös építésnek kell buzgón végbemennie, ami a legbiztosabb védőfegyver a tévely behatása ellen.

A másik igen szükséges védelmi eszköz az áhítatosság. A „Szentlélek által való könyörgés” az a fegyver, mely által Istennek seregei az ellenség csapatait zavarba hozzák. A szentek imái az a hatalmas tűzérés, amely megvédi a mi Jeruzsálemünk falait. A könyörgés egy löveg, az a rettenetes golyó, amely az előnyomuló ellenségre szóratik – amint ezt Szénacherib tapasztalta, mikor Ezékiás imádkozott. Az imádságoknak azonban mélyen lélekből kell jönniük, a Szentlélek és ama erő által, amelyet Ő nekünk nyújtott, hogy azok a szívbe legyenek írva. A formai, élettelen könyörgés csak egy kinai festett vár, de a Szentlélekben való ima egy legyőzhetetlen erő. Ez a „kimondhatatlan esedezés” egy nehéz löveg, mely a pokol kapuit megremegteti. Nékünk szívünket Isten lelkének befolyása alá kell helyezni és azután állandó könyörgésben Istenhez emelnünk, s akkor lelkünknek nem lehet félelme az istentelenek tévelygéseitől. Egy imádkozó gyülekezet hamar megvizsgálja a hamis próféták szellemeit, és mint gonoszokat, kivetli. Nekem több hitem van az imában, mint a vitatkozásban. Tartsátok fenn jól az imaórát, és így a hitetlenek és csalók minden álbölcséletét kinevethetitek.

folytatás a 6. oldalon

KESKENY ÚT

Szerkesztő: Zoltán Zsolt

Cím: 1074 Budapest,
Rákóczi út, 78. 1/4

Tel: 06-1-322-9317

E-mail: zoltanzsolt@matavnet.hu

A Károlyi Gáspár Teológiai és
Missziói Intézet címe:

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel: 06-46-412-558

E-mail: kgtmi@matavnet.hu

http://web.matavnet.hu/reformed

A Szentírás ihletettsége

Hogyan íródott a Biblia? Honnan származik? Írói ugyanúgy írták-e, mint ahogyan ma is írják a könyveket? Ezek mind olyan kérdések, amelyek megválaszolásában segítségünkre lehet a Szentírás ihletettségének (inspirációjának) ismerete.

Napjainkban sokan támadják a Szentírás ihletettségéről szóló tanítást, pedig ezen áll vagy bukik a Biblia megbízhatósága. A Római Katolikus Egyház még azt is kimondja, hogy egyes ihletett könyvek elvesztek, és ezért a Szentírást ki kell egészíteni a szent-hagyománnyal. Természetesen ezzel nemcsak a Biblia elégséges voltát kérdőjelezi meg, hanem kétségbe vonja Isten gondviselését is. Mi azonban, hisszük hogy Isten gondoskodott arról, hogy pontosan az kerüljön a Bibliába, amit Ő jónak látott. Az általa választott embereket úgy inspirálta (ihlette), hogy minden egyes szó, amelyet leírtak, nem véletlenül került az Írásba, hanem az Ő akaratából.

Ahogy az Ige mondja: „A teljes Írás Istentől ihletett” (2Tim 3:16). Természetesen vannak olyanok, akik ezzel nem értenek egyet, mint például Juhász Tamás református teológiai professzor, aki nemrég így nyilatkozott a Szentírásról a kolozsvári Szabadság napilapban: „... a szavak, a kifejezések, a stílus, stb. emberi hozzáadás, a világkép kifejezései, ezért tévedéseket, ellentmondásokat tartalmazhat” (Szabadság, 2000. jún. 28.). Juhász professzor egyrészt a Bibliában található tévedésekről beszél, de ugyanakkor hangsúlyozza azt, hogy a benne található eszmék igazak.

Mielőtt rátérnénk a Biblia hitelességének igazolására, hadd mondjunk el annyit, hogy nem hallottunk még olyan eszmékről, amelyeket szavak nélkül fejeztek volna ki. Aki józanul gondolkodik, nehezen fogja fel ezt, hogy milyen igaz eszmék lehetnek azok, amelyeket egymásnak ellentmondó szavak által fejezünk ki. Íme ide jut az Igétől eltávolodó értelem. Figyeljünk azonban a Szentírásra:

1. Tartalmának egységesség igazolja azt, hogy nem emberektől származik.

Mindannyian tudjuk, hogy milyen nehéz ugyanazt a történetet három különböző szemtanú szájából hallgatni. Az elmondottakban fel fogjuk fedezni a kisebb-nagyobb ellentmondásokat, amelyek legtöbbször nem is szándékosak. Ha azonban a Bibliát nézzük megdöbbenő az a tény, hogy több mint harminc ember írta, (akik különböző társadalmi kategóriából származtak), különböző stílusban. Az eredmény mégis egységes. Az üzenet ugyanaz. Bárhova nyitjuk ki a Bibliát, ugyanarról az Istenről olvasunk, aki hatalmas, igazságos és kegyelmes. Ugyanarról az emberről olvasunk, aki teljesen romlott

és a szabadulás útja is ugyanaz: a megígért Messiás, Isten Fia, Krisztus Jézus. Ezek az emberek különböző korokban éltek és nem volt idejük egyeztetni vagy összebeszélni egymással, hogy mindannyian ugyanarról írjanak. Egy magyarázat van csupán: Isten Lelke mondatta velük azt, amit le kellett írniuk.

2. Csodálatos bölcsességről tesz bizonyosságot az a stílus, amelyet a Bibliában fellelünk.

Az irodalmi munka sokat fejlődött a Szentírás megírása óta, és mégis vitathatatlan tény, hogy nincs ehhez követhető hasonló. Van benne valami, ami megkülönbözteti minden más irodalmi alkotástól. Legtöbbször azt látjuk, hogy a legkiválóbb költők vagy írók műveinek is van olyan része, amely kívánnivalót hagy maga után. A Bibliáról, azonban ez nem mondható el. Elejétől végéig, a használt stílus a tökéletesen segíti kifejezésre jutni a mondanivalót.

Melyik oldaláról a Szentírásnak mondhatjuk azt, hogy selejt. Bizony egyikről sem. Bárhova nyitunk a Szent Isten jelenlétében vagyunk. Hasonlíthatjuk e könyvet más „szent” könyvekhez is (a Koránhoz, a Védákhoz stb.), de nyilvánvaló a különbség. Akik mégis kételkednek, olvassanak párhuzamosan a Bibliából és más „szent” könyvekből. Az eltérés egyértelmű. (A Korán, például, sok helyen meghamisítja bibliai beszámolót: Noé egyik fia nem ment be a bárkába, és meghalt (Sura 11:42, 43); Mária egy pálmafa alatt szülte meg fiát (Sura 19:22).

3. A Biblia kijelentései és beszámolóit megdöbbenő pontosságúak.

Még azok is, akik hibákat keresnek a Bibliában el kell, hogy ismerjék, hogy az archeológiai leletek igazolták a Biblia történelmi adatait. Egyes bibliai városokról – amelyekről úgy beszéltek, hogy csak zsidó képzelgés szüleményei – ebben a században derült ki, hogy valóban léteztek (pl. Úr városát 1922 és 1934 között ásták ki). Nagyon sok más lelet igazolja, hogy a Biblia történelmi adatai megbízhatóak. Ha pedig ellentmondásokat találnának benne, nyugodtak lehetünk, hogy a mai hitetlen tudósok örömmel kürtölnék szét azokat a világnak. Azonban a látzólagos ellentmondások is hamar lelepleződtek, és a Biblia történelmi megbízhatósága körül csend van.

Most, csak ezeket a szempontokat ajánljuk az olvasók figyelmébe, de a Szentírás ihletettsége, olyan megváltozhatatlan tény, amelyről igazán csak akkor győződik meg valaki, ha Isten Lelke meggyőzi őt, és felismeri, hogy az Írás tévedhetetlen szavain keresztül a mindenség Ura szól hozzá.

(folytatjuk)

Bagoly Gyula

A TÖRTÉNELMI KÁLVINIZMUS MAGYARORSZÁGON

Dr. Dr. Csohány János

Magyarországon a holland Abraham Kuyper tanait és mozgalmát átültető eszmerendszert és mozgalmat nevezik történelmi kálvinizmusnak. Az elnevezés nem utólagos, nem is mások adták annak vallóinak és gyakorlóinak, hanem saját maguk, amikor 1920-ban zászlót bontottak. Arra akartak utalni a történelmi jelzővel, hogy magyar református történelmi gyökökhez térnek vissza. Nem volt könnyű e gyökök megkeresése, mert a magyar reformátusok a XIX. századig általában tiltakoztak az ellen, ha őket kálvinistának nevezték. Ők nem embernek, még Calvinus Jánosnak sem a követői, hanem a Szentháromság egy örök és igaz Istenéi, Aki a teljes Szentírásban jelentette ki magát. Kálvint azért tisztelik, mert a Szentírást a legtisztábban értette meg és tanította, de nem őt, hanem Isten kijelentett ígését követik. A katolikus és lutheránus egyház reformátusokkal vitázói gúnyolták kálvinistának a reformátusokat, amit azok a XIX. századig általában visszautasítottak. Akkor fordult a szóhasználat.

A teológiai racionalizmus, majd a kezdődő liberalizmus vallási közönye elfogadtatta a reformátusok jó részével, hogy őket kálvinistának hívják, sőt maguk is kezdték úgy emlegetni magukat. Saját részükről volt ebben egy jó adag ellenszegülés. Akkor legyenek nyakas kálvinisták. 1864-ben aztán Kálvin halálának 300 éves évfordulójára megjelent Révész Imre: Kálvin és a kálvinizmus című könyve. Ez volt az első magyar nyelven írott Kálvin-életrajz. Ha tényleg kálvinisták lettek volna, akkor korábban megírták volna Kálvin életrajzát. Révész könyve a kálvini tanokat és életművet is tudományosan bemutatta, ami rendkívüli hatást tett a reformátusokra. Megtanulták ismerni és becsülni Kálvint és a kálvinizmust.

A XIX-XX. század fordulóján már kálvinista irányzatok alakultak ki. Debrecenben az egyházas kálvinizmus, ami országos befolyásra az Országos Református Lelkészegyesület révén tett szert. Budapesten a Kálvin Szövetség (1908) köré tömörült a kálvinizmus. Ez utóbbi a nagy múltú Protestáns Egyházi és Iskolai Lap, és budapesti teológiai tanár szerkesztői, de kiadványai, mozgalmi, gyűlései révén tekintélyes befolyást gyakorolt a közvéleményre.

A történelmi kálvinizmus megalapítója (aki Kálvin tanításait Kuyper által értelmezte), és e tanításoknak legkiválóbb magyarországi átültetője Sebestyén Jenő (1884-1950) budapesti hitoktató, majd 1918-tól ottani teológiai tanár lett. 1907-1910 között Utrechtben tanult. Széles körű irodalmi és közéleti tevékenységet folytatott. Részt vett a Kálvin Szövetség munkájában, de 1920. április 1-én megindította a Kálvinista Szemle című lapot és ezzel a történelmi kálvinizmus önálló eszmerendszerének és

mozgalmának bontotta ki a zászlaját. 1920-tól 1931-ig szerkesztette a Kálvinista Szemlét hetilapként, ami aztán még 1933-ig megjelent mások szerkesztésében, de az eredeti szellemében. 1934-1938 között Magyar Kálvinizmus címen havi folyóiratot adott ki a történelmi kálvinizmus.

1922. októberétől 1927 szeptemberéig De Hongaarsche Heraut (Magyar Híradó) címen Sebestyén Jenő holland nyelvű újságot szerkesztett. Hollandiában adták ki, holland pénzen 4-5000 példányban. Ezzel a holland reformátusság megbízható tájékoztatást kapott Magyarországról és a magyar reformátusságról.

Ugyancsak a történelmi kálvinizmus hívta életre a Soli Deo Gloria református ifjúsági egyesületet, amely igen nagy hatást gyakorolt nem csupán a magyar ifjúságra, hanem a magyar

társadalomra is. 1943 nyarán tartott balatonszárszói konferenciáját különösen nagyjelentőségűnek tartják, hiszen azon a háborúból történő kiválás, és a háború utáni társadalmi, politikai és gazdasági reformokat tárgyalták a legkülönbözőbb politikai szervezetek, pártok bevonásával.

1920. február 2-án Kálvinista Politikai Szövetséget szervezett Sebestyén Jenő. Célja az volt, hogy idővel párttá szervezze a Szövetséget, hogy a kálvinizmust a gyakorlati politikai életben érvényesítsék. A társadalom, gazdasági és politikai reformjával igazságos rendszert óhajtott elérni, és a forradalmat megakadályozni.

1936-ban Sebestyén Jenő professzor megalakította a Kálvin János Társaságot, melynek maga lett az elnöke. Titkára az a Sípos István volt, aki a liberális teológia elleni küzdelem jegyében megtámadta Kállay Kálmán debreceni ószövetségi professzor tudományos nézeteit. A Kálvin János Társaság küzdelme fő tűzét az akkor mindjobban terjedő barthi teológia ellen irányította. 1936-ban került sor Barth Károly magyarországi látogatására, ami kisebb diadalúnak bizonyult. A katolicizmus politikai szerepének erősödését az 1938-ban hazánkban megrendezésre került eucharisztikus kongresszus előkészületei mutatták, ami ellen a történelmi kálvinizmus szintén kötelességének tartotta addigi ellenzése nyomatékosítását. Természetesen e társaság korántsem más irányzatokat elutasító ténykedésével jeleskedett, hanem pozitív javaslatokat dolgozott ki és azokat propagálta.

Arra akartak utalni a történelmi jelzővel, hogy magyar református történelmi gyökökhez térnek vissza. Nem volt könnyű e gyökök megkeresése, mert a magyar reformátusok a XIX. századig általában tiltakoztak az ellen, ha őket kálvinistának nevezték.

Megjegyzés:

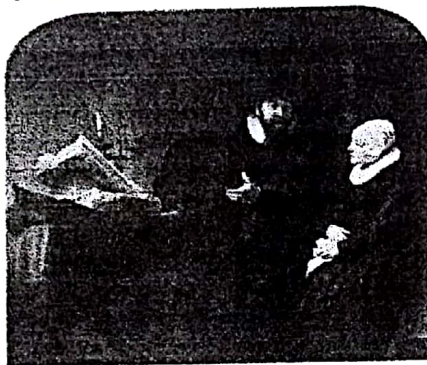
Prof. Dr. Sebestyén Jenő művei közül jelenleg még megvásárolható az Iránytű Kiadó kiadásában megjelent: *Református Dogmatika és Református Etika* című könyvek

Igét kaptam?

A liberális teológia tévelygéseit most nem érdemes felsorolni, – a cikk sem ezt a célt hivatott szolgálni – viszont elég csak egyet megemlíteni, amely minden tévedésüknek az alapja: tagadják a Biblia inspirált voltát és tévedhetetlenségét. Foglalkozzunk inkább azzal, hogy milyen hibákat követ el sok evangéliumi keresztyén, amikor az általa tévedhetetlennek vallott isteni beszédet alkalmazza.

Sok keresztyén vallja, és gyakorolja is az „Igét kaptam” kifejezés által kifejezett isteni vezetést. Igét kaptam, ezért választottam ezt a pályát! Igét kaptam, hogy ő lesz a férjem vagy a feleségem – hangzik el a tudatlan, és sokszor súlyos következményekkel járó kijelentés. Sajnos sok evangéliumi lelkész is hisz ebben a vezetésben. Sok keresztyén fiatal a pályaválasztás, párválasztás és más, nagy és nehéz döntés előtt állva, tágra nyitott szemekkel olvassa a Bibliát, hátha az Úr „Igét ad” nekik. Hátha ki tudnak olvasni valamit, amit szeretnének, az igéből. Ki a felelős mindezt? A gyülekezetek, a lelki vezetők és tanítók, akik nem világosítják fel a fiatalokat, mert lehet, hogy ők maguk is ezt a módszert gyakorolják.

Vegyünk például egy konkrét esetet. Tegyük fel, hogy egy lány pályát szeretne választani. Olvassa a Bibliát, és egy alkalommal ezt „kapja”: „hirdesd az Igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben...” (2Tim. 4:2). Ez az – kiált fel örömeiben a lány – teológiára kell mennem, mert ez az Úr akarata. Helyes ez a döntés? Nem! Miért? Először is azért nem, mert Isten igéje világosan tanít arról, hogy az asszony ne tanítson a gyülekezetben, azaz ne legyen lelkész: a tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben. (1Tim. 2:12). (Más ide vonatkozó igehelyek: 1Kor 14:34,35; 1Kor 11:3; Ef 5: 22,23) Márpedig a Szentlélek nem küldhet egy lányt a teológiára, ha az Igében tiltja ezt. Ha mégis megtenné, akkor ellentmondásba kerülne önmagával, amit egyetlen komoly keresztyén sem feltételez a Szentlélekről. Azzal most nem foglalkozom, hogy a liberálisok hogyan csürik, csavarják kényük és kedvük szerint ezt az Igét, saját tévelygésüket próbálván igazolni és elrejtteni. Másodszor, azért nem helyes ez a döntés, mert ez tulajdonképpen nem Isten akarata, hanem a lány akarata. Ugyanis, ezt a lehetőséget ő már régóta forgatta szívében, és most épp jól jött ez a „megerősítés”. Itt igazából az történik, hogy a lány saját akaratát, kívánságát iratja alá Isten kezével. Hiszen kicsoda az a nő, aki azonnal a teológiát választaná, amikor ezt az ígérést olvassa, ha azelőtt sohasem gondolkodott ezen a lehetőségen?

Sok lány ilyen „indíttatásra” ment és megy ma is a teológiára, mert senki nem figyelmeztette őket idejében. Ki a felelős mindezt? Először is, az olyan liberális egyház, amely lányoknak helyeket hirdet a teológiákon, másodszor, pedig azok a lelkészek, akik nem fogadják el a Biblia autoritását, és a saját véleményük alapján – Isten szavától eltérően – odaküldik őket.

Egy másik nagyon konkrét helyzet a párválasztás kérdése. A keresztyén fiú vagy lány társat keres. Hirtelen megismer valakit, aki tetszik neki, és az igéből választ keres. A Bibliában ezt választ „kapja” Istentől: mert ő általa van menetelünk mindket-
tőnknek egy Lélekben az Atyához. (Ef 2:18). Ez az ige eredetileg azt tanítja, hogy mind a zsidónak, mind a pogánynak (nem zsidó) Krisztus által van menetele az Atyához. Tehát, ha valakinek ez az ige a párválasztásról beszél, akkor ő igazából új kijelentést kapott Istentől. Ha valakit ez az ige a

párkeresésben igazít el, az azt jelenti, hogy Isten megváltoztatta eredeti üzenetét vagy kibővítette annak értelmét. Ez a gondolat már nagyon közel van ahhoz, amit karizmatikus mozgalom hirdet, hogy új kijelentést lehet szerezni. Jegyezzünk meg egy fontos alapelvet: Isten igéje soha sem taníthat mást azon kívül, amit eredetileg mondott. Ez csak akkor fordul elő, ha én azt akarom, hogy mást mondjon. De ugye keresztyén testvérem, te nem akarsz ilyen erőszakot elkövetni Isten igéjén?

Kérdésünk az, hogy lehet-e így igét kapni? Igét és kijelentést a próféta az Ószövetségben kapott álom, látomás, közvetlen hang, és angyali közbenjárás által. Újszövetségben János apostol volt az utolsó, aki kijelentést és Igét kapott a Patmosz szigetén. De könyve végén ő azt írja, hogy ahhoz semmit nem szabad hozzá tenni. Mi is kaptunk Igét, amely a kezünkben van. Több Igét nem fogunk kapni, mert a jelenlegi teljesen elegendő üdvösségünkre és keresztyén életünkre nézve. Az igében alapelveket olvasunk, amelyek segítségével a keresztyén életben tájékozódhatunk. „A Biblia nem térképet ad az életre, hanem iránytűt.” (Haddon Robinson) A Biblia nem mondja meg, hogy kit vegyél feleségül, vagy hogy kihez menj férjhez, hanem arról beszél, hogy jövődöbéli társad az Úrban legyen, hogy légy egy értelemmel vele.

Ma a Kijelentés teljes, és Isten Szentlelke minden igaz keresztyénben jelen van. E kettő segít, vezet, bölcsés tesz, hogy helyesen, Isten akarata szerint tudjunk dönteni. A keresztyén embernek megújult értelme van, amellyel mérlegelni tud és megérti azt, hogy „mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róma 12:2)

Sikó Mihály

A Szentírás alternatívája a humanista gyereknevelési elméletekre és módszerekre

Az előző részben olyan álláspontokat mutattunk be a gyerekneveléssel kapcsolatban, amelyek messze elkerülik a Szentírás tanítását. Ugyanakkor azt is említettük, hogy az állami intézmények ma már teljesen azokat az eszméket és módszereket képviselik, amelyek nem felelnek meg a Szentírás mércéjének. Ma a Szentírás alternatíváját fogjuk megvizsgálni, és néhány gondolatot szeretnénk tovább adni, amelyek segíthetnek a Biblia tanításának az alkalmazásában.

A humanista álláspont abból indul ki, és minden gondolatát arra építi, hogy a gyermek ártatlanul, büntetlenül születik erre a világra, de később a körülmények miatt megváltozik és megtanulja cselekedni a rosszat is. Ezzel szemben, a Szentírás egy teljesen ellentétes álláspontot képvisel, amely szerint a gyermek bűnös természettel születik erre a világra, és ennek következményeként cselekszik gonoszul. Mivel itt most nem az eredendő bűn tanítását akarjuk bizonyítani, ezért elég, ha csak Dávidot idézzük az 51. Zsoltárból: „*ímé, én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám.*” Ez a kiinduló pont teljesen meghatározza a gyereknevelésről alkotott nézőpontunkat. Hiszen, ha a gyermek bűnös természettel születik és nem képes önmagáért helyesen dönteni, akkor szüksége van valakire, aki segít neki addig, míg ő képes lesz helyesen és felelősen dönteni önmagáért.

A humanista, világi gondolkodás arra tanít, hogy barátként, haverként kezeljük a gyerekeinket, tiszteljük jogait, és soha ne erőltessük rájuk a mi akaratunkat. Ezzel szemben, a Szentírás arra tanít, hogy az Ige fényében felelősséggel és tekintéllyel neveljük a gyerekeinket. A szülők felelősége és feladata úgy nevelni a gyerekeiket, hogy azokból istenfélő, felelős felnőttekké váljanak, akik képesek lesznek egy újabb nemzedéket felnevelni az életre. Ez nem azt jelenti, hogy a szülőnek mindig igaza van, és a gyermek mindig téved. A keresztyén szülő nem a saját igazságát (amely sokszor egy nagy butaság) akarja ráerőltetni gyerekére, hanem a Szentírás tanítását és rendjét ismerteti meg vele, hogy az megtanuljon önállóan gondolkodni és cselekedni. A keresztyén szülő nem érzi megalázkodni, ha megváltoztatja a véleményét, ha felismeri tévedését.

A humanista gondolkodás a családot egy demokratikus közösségként képzei el, ahol mindenki egyenlő és senkinek sem rendelkezik különösebb tekintéllyel. Ezzel szemben, a Szentírás tekintéllyel ruházza fel a szülőket, és a gyermekeket engedelmességre szólítja fel. Miért? Azért, mert a szülő az Ige segítségével, tapasztalatai alapján, ismeretét és értelmét használva helyesen tud dönteni gyermeke számára. Maga a nevelés szó is azt jelenti, hogy valakinek megtanítunk valamit, amit ő még nem tud – legyen az ismeret vagy élettapasztalat. Ugyanakkor, aki földi atyját és anyját nem tudja tisztelni az, mennyei

Atyjának sem tud igazán engedelmeskedni.

A humanista gondolkodás gyerek centrikussá teszi a családot, és ezzel gyakran felborítja az addigi egyensúlyt és harmóniát a családtagok között. Ezzel szemben, a Szentírás egy Krisztusközpontú családképet mutat be, amelyben minden tagnak megvan a szerepe és felelősége, de a központ Krisztus. Ezért békesség és egyetértés uralkodik a család minden tagja között, amit az isteni rend biztosít bármilyen körülményben. Azonban ez a rend, az Istentől kapott tekintély gyakorlása által jön létre.

Mindezek után feltevődik a kérdés, hogy mikor és hogyan kell elkezdni alkalmazni a Szentírás tanítását a gyereknevelés területén? Mi történik akkor, ha rosszul kezdtük el? Nem késő már újra kezdeni? Ezek mind időszerű kérdések, és nagyon fontos megválaszolni őket, de mivel ebben a cikkben nem áll módunkban részletesen írni mindezekről, ezért most csak néhány alapelvet említünk meg röviden, amelyeket majd a jövő alkalommal részletesebben is bemutatunk.

Az első kérdés tehát az, hogy mikor kell elkezdni? Valószínű, hogy meglepő lesz a válasz, de már jóval a gyerek fogamzása előtt el kell kezdeni a felkészülést a nevelésre. Milyen szomorú látvány az, amikor a szülők a kilenc hónap alatt nem foglalkoznak egyáltalán a nevelés kérdésével, és amikor megszületik a baba, akkor kapkodnak ide és oda, mert váratlanul éri őket minden, amit a gyerek tesz. Azután jönnek a nagyszülők, a rokonok és a barátok a jó tanácsokkal – amelyek néha teljesen tévesek –, és a szülők rájönnek arra, hogy igazából nem is ők nevelik a gyerekeket.

A szakemberek szerint, a nevelés szempontjából az első hét év a legfontosabb egy gyerek életében. Ha ebben a korban elmulasztjuk alkalmazni a Szentírás tanítását, akkor utólag nagyon keveset tudunk helyrehozni. A keresztyén szülők számára nagyon fontos, hogy mielőtt az állam kisajátítaná magának a gyerek nevelését, addig a szülők mindent megtegyenek, hogy gyermekük az Úr félelmében növekedjen. Erre visszatérünk majd a következő számban.

Mi történik akkor, ha rosszul kezdtük el? Nem késő már újra kezdeni? A Szentírás tanítása szerint soha nem késő újra kezdeni elrontott életünket. Soha nem késő Istenhez térni, és az Ő Igéje szerint élni. Ez érvényes a gyereknevelés területén is. Természetesen, a rossz kezdetnek mindig meg vannak a rossz következményei, de a szülők szívében ott van a reménység, hogy a Szentlélek újjáteremtő munkája segítségül lesz a gyereknevelésben is. Ez a reménység nem engedi, hogy elcsüggedjünk; nem engedi, hogy feladjuk a harcot; nem engedi, hogy lemondjunk gyerekeink Isten szerinti neveléséről!

Zoltán Zsolt

Gyönyörködjél az Úrban!

„Gyönyörködjél az Úrban, és megadja neked szíved kéréseit” Zsolt 37:4

Először is a *gyönyörködjél* szó gondolkodtatott el. Ennek a szónak nagyon sok rokon értelmű szava van, mint például öröm, élvezet, pompás, csodálatos. Az angol a *delight* igét használja, ami annyit jelent igei formájában, hogy gyönyörködni.

Mit jelent gyönyörködni az Úrban? Ez egy elég furcsa kérdés. Mivel most még nem látjuk, külsejében nem nagyon tudunk gyönyörködni, de annál inkább a belső tulajdonságaiban. Milyenek is ezek a tulajdonságok? Melyek ezek?

A 37. zsoltár úgy mutatja be az Urat, mint aki mindenek tudója, ismeri a jót és a gonoszt. Aki mindenkinek a saját érdeme szerint fizet. Igazságos Isten. Áldó Isten. Ítéző Isten. Adakozó Isten. Megőrző és megerősítő Isten. Szeret ítéletet tartani, de a kegyeseket megőrzi. Szabadító Isten.

Gyönyörködni azt is jelenti, hogy csodálni. Csodálni Isten bölcsességét, mindentudását, irgalmát, és a csodálat mellett ott bújik meg a szeretet, ettől válik a csodálat gyönyörködéssé. Csodálhatom Istent, de ez nem ugyanaz, mint ha gyönyörködnék benne.

Szeretném megérteni, felfogni az értelmemmel és a szívemmel is ezt a mondatot. Szeretnék gyönyörködni az Úrban. És ezt úgy szeretném megtenni, hogy semmi hátsó gondolatom ne legyen. Úgy szeretnék gyönyörködni, hogy ne a következ-ményért tegyem. Nagyon nehéz a mondat második felétől elvonatkoztatni.

Isten mennyire kegyelmes hozzánk. Nem érdemlünk ki tapintatosságát, figyelmességét, szeretetét. Csupa odaadás van ebben a pár szóban: **ÉS MEGADJA NÉKED SZÍVED KÉRÉSEIT.** Ez nem úgy hangzik, mint a mesében, hogy teljesül három kívánságod. Isten azt mondja, hogy megadja szíved kéréseit. Nem csak egy párat. Hanem sok-sok kéré-sed. Azon tűnődtem, hogy miért mondja ezt az ÚR. Miért nem jelenti ki csak azt, hogy „gyönyörködj az Úrban”. Vajon ez egy mézes-madzag akar lenni: „Megadja neked szíved kéréseit”? Nem, ez nem az. Éppen azért nem, mert annak látszik. Ha a mondat végéért gyönyörködnék az Úrban, akkor semmissé válna az ígéret. Kapzsiságunk elnyerné méltó jutalmát. Kedves testvérem, még annyi tanulnivalóm van! Azt gondoltam, sok mindent tudok Istentől, de mindig tartogat meglepetéseket számomra. Ez a vers nem csak az ígérettel ajándékozott meg, hanem megtanított arra is, hogy meglássam önzőségemet. Bárcsak le tudnám vetközni ezt a hajlamot, ami arra ösztönöz, hogy először a nekem járó jutalomért toporzékoljak. Bárcsak az Isten dicsősége, a Neki való engedelmesség volna az első az életemben. Bárcsak soha ne érdekelné, hogy az Őt követés milyen jutalommal jár. Bárcsak fontosabb lenne az Isten dicsősége az ÉN megajándékoztatásánál.

Imádkozom azért, hogy ne a jutalomért, hanem magáért Krisztusért fussak a célig. És ha téged is foglalkoztat ez a dolog, akkor érted is imádkozni fogok.

Amikor elolvasom ezt az Igét, és elérek oda, hogy „megadja neked szíved kéréseit” lelki szemeim előtt végigvonulnak kéréseim. Számuknak vége-hossza nincs. Ez a mohóság nem engedi látni Isten dicsőségét. Ezért nem tudtam benne GYÖNYÖRKÖDNI.

Szabó Éva

A gyülekezet négy fontos életpontja

folytatás az 1. oldalról

Ezután, Júdás fontos dolog gyanánt említi meg a gyülekezet szeretetét. Ha a tagok szíve helyes állapotban van, akkor a csúfolódók és gúnyolódók keveset tehetnek ellenük. „Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében” – mer a keresztyének meleg közössége, akik az Urat teljes szívükből és lelkükből szeretik, nagyon valószínűen nem lesz legyőzve a csúfolódóktól és testies indulatú emberektől. Az Isten iránti szeretet olyan lesz körülöttük, mint egy tüzes fal. Az álmos, elesett gyülekezetben nőnek a tévelygők, mint a gyom az ócska, szakadozott falon; de az élet, buzgóság,

komolyság, melegség ledobják ezeket a rosszaságokat, mint a veresen izzó vas-lemez, mely gőzzé változtatja azokat a cseppeket, melyek reá esnek. Szeressétek Istent, és akkor nem fogjátok a hamis tanokat szeretni. Tartsátok fenn a gyülekezet szívét helyes állapotában, s akkor nem fordítják el a fejet, maradjon meg az Jézus szeretetében, és akkor megmarad az igazságban!

A negyedik pont, amelyre az Ige a figyelmünket tereli, az a mi tündöklő várásunk: „várván” – mondja Ige – „a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örökéletre”. Várjátok, hogy Krisztus el fog jönni, és Ő eljön meg nem érdemelt áldásokkal, melyek le fogják leplezni Istennek mi irántunk való irgalmasságát! Elvárván azt, hogy mikor ő jönni fog, hogy harcainknak véget vessen, a sántát lábaink alá tapossa és az örökéletet, melyet már belénk plántált, kinyilatkoztassa, és tökéletessé tegye. Krisztusnak biztos várása közben az anyaszentegyház nem fog félni az emberek magas, felfűjt beszédeitől és zúgolódásaiktól. Meg lesz neki a válasza a zsarnokok ezen kérdéseire: „Hol van az Ő eljövételének ígérete?” Ezt fogja majd felelni: „Íme, jön az Úr az ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tegyen mindenek ellen, és meggyőzze azokat, akik közülük istentelenek, minden cselekedetéről és minden kemény beszédekről, melyeket szóltak ellene az istentelen bűnösök.” Ha az egyház először felépül, és azután várakozik őrtornyaiban, akkor dacolni fog a gonosznak hatalmasságaival ama győzelemben való bizodalommal, mely majd az Úr megjelenésekor fog végbemenni. Ámen